CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI
BILL GAZON
JOCHEUL NENOROCOS!

No. 18

CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI BILL GAZON

JOCHEUL NENOROCOS

Nr. 18

CINE ESTE BILL GAZON?

— În căutarea surorii sale pierdute —

Războiul mondial, pe urma căruia sângerează încă astăzi neamurile, a distrus temelia a mii de familii, susţinătorii lor căzând pe câmpul de luptă, iar unii membri risipindu-se la toate vânturile.

Tânărul Bill Gazon şi-a pierdut şi el părintele şi bruma de avere ce o agonisise acesta. Rămas astfel singurul susţinător al familiei, se străduie să-şi clădească o existenţă nouă. În pieptu-i însă colcăie dorul de călătorii, de întreprinderi mari, de a se avânta prin ţări străine. Pe de altă parte, mamă-sa jeleşte pe fiica ei Thea, sora lui Bill Gazon, care, când nici nu împlinise bine zece ani, a fost trimisă, cu puţin înainte de izbucnirea războiului, la o familie prietenă din Moscova, spre a-şi petrece acolo vacanţa. De atunci însă, nu se mai ştie nimic de dânsa.

Lacrimile mamei sale sădesc în inima lui Bill Gazon hotărârea de a căuta pe sora-i dispărută şi, în cele din urmă, reuşi chiar s-o convingă să-l lase să plece. Trebui însă să-i făgăduiască solemn că nu se va abate niciodată de pe calea cinstei. Şi, astfel, sprijinindu-se numai pe propriile-i puteri, porni ocolul în jurul lumii. Destinul şi datoria ce şi-o luase de a găsi pe sora sa îl purtară prin ţări străine, unde avu de înfruntat nenumărate pericole. În acelaşi timp însă, cunoscu diferite categorii de oameni şi neamuri, din proprie experienţă, mult mai bine decât din cititul atâtor cărţi de călătorie.

Cititorii noştri îl vor aprecia, prinzând imediat simpatie de dânsul şi parcurgând, în tovărăşia lui, cele mai variate primejdii, prin mijlocul ţărilor şi locuitorilor de pe toate continentele.

E fapt constatat că numai acela care e nevoit să răzbată prin înseşi forţele lui pătrunde rostul şi sufletul noroadelor, iar nu călătorul care e înarmat cu bani. Acesta nu va vedea decât partea superficială, pe când celălalt va cunoaşte miezul. Şi Bill Gazon, pornind aproape fără nicio lescaie, ci bizuindu-se numai pe munca lui, va trăi evenimente şi va trece prin emoţii, adeseori de un tragic zguduitor, ce nu sunt date omului bogat să le guste.

Să-l însoţim!

Jocheul nenorocos

Capitolul 1

Cinci sute de pesos

O noapte dogoritoare, chinuitoare. Bill Gazon nu mai putu rezista în cabina umedă, se îmbrăcă şi ieşi pe covertă. Adierea dimineţii îi făcu bine, răcorindu-i fruntea fierbinte.

Îşi aprinse o ţigară. La răsărit se lumina tot mai mult.

Coverta se umplea cu pasagerii beţi încă de somn. Toţi se pregă-teau să părăsească vaporul, care avea în curând să acosteze la Valpa-raiso.

Contururi precise se iveau din negura dimineţii: Chili, ţara făgă-duinţei.

Un nou continent, o nouă ţară, oameni străini, limbă străină cu care urechea sa nu era obişnuită.

În Chili se vorbeşte spanioleşte, dar o spaniolească amestecată cu termini indieni.

La debarcader, Bill Gazon se uită în juru-i. Nu departe de el, un sergent umbla de colo pînă colo.

Se apropie de paznicul legii :

- *Dou you speak english* ? (Vorbeşti engjezeşte?)

Un rânjet lărgi faţa cafenie a omului.

Clătină capul, luă însă fără vorbă multă geamantanul lui Bill Gazon şi o porni înainte cu tânărul după el. Încotro ?

Pe drum, făcu semn unui individ căruia-i predă geamantanul, continuând însă să călăuzească pe străin.

Ajunseră în curând la o casă care se intitula hotel. Bill Gazon se putu înţelege cu personalul de acolo şi obţinu o cameră. Dete hamalului un bacşiş iar sergentului o ţigară.

Mai târziu află de ce poliţistul se arătase cu el aşa de politicos. Chilienii adoră Anglia şi imitau întru totul pe Englezi.

Bill Gazon nu stete mult la hotel, ci prinse să cutreiere oraşul.

Vasăzică, aci trebuia să pornească din nou în căutarea surorii sale. De, nu era tocmai uşor, ba poate mai greu chiar decât ca în Asia. Spera însă în steaua sa.

Obosit de alergătură şi de nenumăratele noui impresiuni, şezu pe o bancă într'un parc. Nu prea sta pe roze cu finanţele.

Îşi numără banii. Într'adevăr, nu erau tocmai mulţi ! Eh, nu se spe-ria de muncă ! Chestia era numai să găsească o slujbă.

Împături bancnotele şi le vîrî în buzunar.

Şi, cum lăsa frâu liber gândurilor, simţi deodată o mână străină în buzunar. O înhăţă cu iuţeala fulgerului şi sili pe hoţ să cadă în genunchi.

Era un Metis, un *roto* (adică un jerpelit), din gura căruia se porni un şuvoi de cuvinte, pe cari Bill Gazon nu le înţelese, dar ghici, după gesturile zdrenţărosului, că cerea iertare.

Dezgustat de scâncetele aceluia, îi dete un picior şi se sculă.

La hotel, voi să-şi scoată banii, dar… căzu mototol pe un scaun. Pieriseră. În timpul cât era ocupat cu primul hoţ, l-o fi prădat un al doilea.

Iar se afla fără mijloace într'o ţară străină. Ce să facă ?

Îşi întoarse buzunarele pe dos şi banii ce-i găsi îi ajungeau pentru cel mult trei zile. Şi după aceea ?

Nu voi însă să se mai frământe cu aceasta, ci coborî în bar. Nu ocupase bine un loc la o masă când directorul îi recomandă un domn:

- Alphonso Costello !

- Sir, eşti Englez ?

- Nu; sunt Norvegian.

- Îmi trebue un Englez. N'are nicio importanţă că eşti norvegian. Te dăm drept Englez. Vorbeşti, cred, englezeşte ?

- Daţi-mi voie…

- Mă rog, ascultă ici. Eu sunt manager şi organizez un match de box cum Walparaiso, cum tot Chili n'a pomenit încă. E pregătit totul, locurile toate s'au vândut pentru astă seară. Am promis publicului un Englez şi … nu vine. Dacă însă nu arăt publicului un Englez, de ! nu cunoşti pe scumpii mei compatrioţi. Vei boxa deci astă seară ca Englez. Să nu spui nu ! Nu eşti boxer; ştiu însă că boxezi bine. Îţi ofer cinci sute de pesos… cinci sute, şi dacă ieşi învingător primeşti o cunună mare de lauri cu o panglică superbă în culorile naostre naţionale. Publicul te va purta pe umeri. Gândeşte-te: cinci sute de pesos pentru o singură seară ! Uite contractul ! Eşti englez şi te cheamă Tom Smith. Poftim stylo-ul şi iscăleşte !

Bill Gazon era gata să refuze, dar se răzgândi la timp.

Să câştige cinci sute de pesos într'o seară, când nu mai avea la dânsul decât zece ! De, era ceva !

— Vei boxa astăseară ca Engles. Să nu spui nu ! (Vezi pagina 7).

De fapt, totul nu era decât o şmecherie; n’avea însă încotro, îi trebuiau parale.

Managerul Alphonso Costello consideră tăcerea lui Bill Gazon ca o consimţire şi-i tot vâra în mână contractul şi stylo-ul.

- Nu pot admite. N’am antrenament.

- Lasă asta, te rog, nu te îngriji dumneata de-asta ! Iscăleşte ! Cinci sute de pesos ! Cinci sute într’o singură seară. Cântăreşte numai: cinci sute !

Bill Gazon luă contractul şi iscăli, fără însă a putea citi ce era scris acolo.

- Viu să te iau seara. Fii gata !

Şi înhăţând contractul, managerul o şterse cu un scurt salut. Bill Gazon aruncă ţigara şi-şi frecă fruntea.

Îi zicea de acum Tom Smith şi era boxer englez.

Managerul veni de-l luă seara şi-l duse la sala unde urma să fie matchul.

În cabina ce i se rezervase, tânărul găsi pantalonii, încălţămintea şi bandajele destinate lui. Era acolo şi un halat de baie. Nu-şi vedea însă adversarul.

Erau anunţate pentru seara aceea şase lupte.

O mulţime imensă umplea sala, plină până la ultimul loc, împăr-ţindu-şi favorurile întocmai după temperamental Meridionalului, sbie-rând şi răcnind, iar atunci când nu-i plăcea ceva pocănind cu picioarele.

La a patra luptă, Bill Gazon fu dus de manager în ring şi pus în faţa unei mase întunecoase, neastâmpărate, din care nu distingea mai nimic. Auzea doar aplauze şi sbierete.

Apoi îl luară în primire arbitrul şi cei doi secundanţi ai acestuia, ducându-l la locul său. Tot nu-şi văzuse încă adversarul.

În sfârşit, când mulţimea aplaudă pentru a doua oară, văzu în celă-lalt colţ al ringului un Negru, de o robusteţe de taur şi care-l privea com-pătimitor.

Să susţie paisprezece runduri faţă de buşteanul ăsta ? Nu-i se cerea cam prea mult pentru cinci sute de pesos ?

Arbitrul chemă pe cei doi concurenţi. Ei se salutară, după care se îndepliniră formalităţile uzuale.

Încordarea creştea până la tensiune maximă.În sfârşit fu gata totul. Gongul sună şi lupta începu.

Negrul se năpusti ca un taur asupra lui Bill Gazon.

Acesta se feri cu îndemânare. Parând prima lovitură şi căutând să prindă un punct slab al adversarului.

Lăsă astfel să treacă trei runduri. La al patrulea avu impresia că a găsit. Aplică lovituri simulate dar deodată simţi sângele năvălindu-i la cap.

I se împăienjeniră ochii, se împiedecă în picioarele sale proprii şi căzu pe scânduri.

Cineva de lângă dânsul făcu vânt cu mâna. Arbitrul! De pe undeva răcniră mii de oameni, iar pământul se cutremură sub tropăitul picioarelor.

Bill Gazon îşi dete seamă că urma să fie scos din luptă. Ei bine,nu, nu se dă el aşa de repede bătut !

Dintr'o opintire fu iarăşi în picioare.

Negrul se năpusti ca un taur asupra lui Bill Gazon. (Vezi pagina 10).

În acelaşi moment răsună gongul. Salvat ! Secundanţii duseră pe Bill Gazon la locul său şi-l înviorară. Bău o înghiţitură de apă. Ptiu, avea gust de sânge !

Se gândi: plasturele de cinci sute de pesos va fi deajuns să acopere numeroasele vânătăi ?

Rundul al cincilea ! Negrul se năpusti din nou, dar ceva mai încet ca adineaori. Fruntea-i sângera în partea

stângă. Îl durea deci acolo. Bill Gazon simula mereu lovituri, cala prilejul potrivit să nimerească cu o directă în rana adversarului.

Negrul se împletici şi se aprinse îm corzi. Abia la şapte se dezmetici, dar atacurile sale erau din ce în ce mai slabe.

Rundul al şaselea. Negrul se apropiă cu băgare de seamă, acoperindu-şi fruntea. Bill Gazon ţinti mai jos.

Negrul pară, dar Bill şi nimeri în partea sensibilă a adversarului. Acesta se întinse lat la pământ.

Arbitrul numără, mulţimea duduia, dar Negrul nu se mai sculă.

Bill Gazon era învingător. Adică nu; îi zicea acum Tom Smith.

Pălării şi şepci burară în ring. Ce o fi însemnând asta ?

Bill Gazon îşi aminti atunci că aceasta era socotită în ţara aceea ca un semn de cinste.

Veni şi cununa făgăduită mare cât o roată de car şi pe care managerul i-o atârnă de gât. Bill Gazon întinse încă o dată adversarului său mâna, după care grupuri de tineri năvăliră în ring şi , ridicându-l pe umeri îl purtară spre cabină prin mulţimea care chiuia sălbatic.

În sfârşit rămase singur. Se spălă, se îmbrăcă şi aşteptă să vie ma-nagerul cu cele cinci sute de pesos pe cari şi le câştigase cu trudă.

Aşteptă însă mult şi bine. Auzi gălăgia produsă de mulţimea care părăsea sala dar niciun manager nu apăru.

Ciugulea nervos din coroană. Se auziră nişte voci pe culoar. Ieşi.

Boxerii se întreţineau sgomotos cu secundanţii lor. Cum îl zăriră îl chemară.

Vreo zece îi se adresară deodată. El ănsă făcu semn să vorbească numai unul şi încetul cu încetul înţelese ceea ce agita atât pe colegii săi.

Managerul Alphonso Costello dispăruse cu banii încasaţi, “uitând” să plătească onorariile.

Boxerii voiau să reclame pe hoţoman şi să pornească singuri în căutarea lui. Zisul Tom Smith însă nu participă la expediţie. Mângâie cununa de lauri. Era singurul lucru ce câştigase în seara aceea, cu muncă grea. Valoarea-i se urca la cel mult cinci pesos.

Dar cine cumpără frunze de laur ?

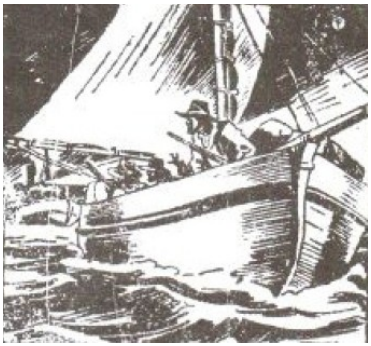

Capitolul 2
Alergări de cai

Bill Gazon ieşi oboist din cabină şi se opri în vestibule. Deşi biruise se simţea învins şi abătut ca niciodată în viaţa sa.

Era lipsit de surse în ţara asta minunată. Cum să iasă din situaţia aceasta penibilă ?

Oricât însă îşi încordă mintea să găsească o soluţie nu-i veni niciuna. Fumă ultima-i ţigară.

- Ei, tinere eşti foarte amărât ! De sigur că coroana asta de lauri nu te poate consola de pierderea onorariului.

Bill Gazon se întoarse şi zări un bărbat sprijinindu-se în două bastoane şi însoţit de un servitor. Ce voia dela dânsul ? Răspunse cam morocănos:

- *To be without money* (Sunt lefter !)

- A, te-ai ars, vasăzică ? Dar nu-mi prea miroşi a Englez.

- Păi de, ce era să fac ? am acceptat şmecheria cu numele Tom Smith fiindcă îmi trebue urgent parale. Din nefericire am avut ghinion şi sunt tot aşade sărac ca şi azi dimineaţă când un *roto* mi-a furat banii.

- Vino cu mine ! Mă bucură să ajut un European. Eşti încă naiv, dar se pare că eşti înzestrat cu mult curaj. De ce ai venit în Chili ? Vrei să-ţi încerci norocul aci ?

Şi tot mergând pe lângă bătrân, Bill Gazon povesti că a venit în Chili ca să-şi caute suriaora. Acesta îl ascultă cu atenţiune.

- Ţi-oi ajuta şi eu în limita posibilităţilor. Rămâi în casa mea ca musafir. Poate că se milostiveşte norocul de dumneata şi găseşti aci surioara, ceea ce eu, sincer vorbind, mă îndoiesc foarte. Să nu-ţi răpesc însă curajul. Dar apropos: ştii să călăreşti ? Duminică au loc alergări de cai sau cum se spune aci :*Carreras de Caballo*. Eu am un cal bun, concurează dumneata cu el şi, dacă câştigi dumneata încasezi premiul. Ne-am înţeles?

- *All right*.

Şi astfel Bill Gazon deveni oaspetele marelui latifundiar din Chili; nu stătea însă cu mâinile în sân, ci se antrena cu hărnicie pe pistă.

De multă vreme nu mai încălecase, aşa că se impunea să facă exerciţii îndelungate.

Carreras de Caballo este, pe lângă spectacolul cam crud tapeaduras – la care călăreţ şi cal caută să îndepărteze un trunchiu sau grindă lungă, orizontală,

înaltă de un metru, pusă ca barieră care să apere casele – este o distracţie tradiţională a Chilienilor. Totul este încă în stare primitivă. Oricine are un cal şi poate plăti taxa de înscriere are dreptul să participe la Carreras de Caballo.

Gazda lui Bill Gazon îndeplinea ambele condiţiuni.

Duminica veni. Bill Gazon ardea de curiozitate. Nu funcţionase încă niciodată ca jocheu. Dar la dracu', ce nu face omul cândare nevoie de bani ?

Hipodromul era populat de o mulţime imensă care paria cu pasiu-ne.

În sfârşit călăreţii apărură la start. Calul lui Bill Gazon era bun şi dacă…Da, al naibii şi "dacă" ăsta !

Cu multă emfază şi strigăte, sprijinit întru aceasta şi de spectatori, starter-ul orândui linia de plecare.

În curând răsună împuşcătura dela start şi concurenţii porniră învă-luiţi într'un nor gros de praf. Nu trecu mult însă şi caii se răzleţiră, având în frunte pe un *capataz* (vătaf de ciobani).

Bill Gazon îşi ţinu calul cam în urmă, rămânând în locul al treilea, spre a-i mai cruţa forţele, cu gândul că va avea el destul prilej să-şi rele-ve aptitudinile, parcursul fiind destul de lung.

Spectatorii urlau şi ţipau. Călăreţii alergau de zor, fiecare ţănând să învingă, cu premiul obţinut putând trăi în tihnă o bună bucată de vreme.

Nimeni nu ţinea seamă de adversar.

Totuşi Bill Gazon nu se lăsă dat înlături. Rămânea tot pe linia inte-rioară şi, după ce jumătate din parcurs fu străbătut dete drumul calului.

Acesta simţi libertatea se întinse şi sub impulsul propriului orgoliu, ajunse pe al doilea, îl întrecu chiar şi luptă de acum numai cu cel dintâi. Nu-i trebuiau decât câteva secunde ca să câştige o lungime şi, totuşi, Bill Gazon îi se părură o veşnicie.

În sfârşit fu în rand cu *capataz*-ul, după care o luă razna.

Iacăte însă ceva ciudat: calul îi se opri deodată şi însuşi el trebui să închidă, pentru un moment ochii.

Care nemernic îl orbise atâtpe el cât şi calul cu o oglindă ? Îşi îm-boldi animalul din nou, dar nu mai fu în stare să câştige distanţa pe care o luase *capataz*-ul.

Sosi al doilea la potou.

Amfitrionul veni de-l luă de pe pistă. Bill Gazon fierbea de ciudă.

Din nou fusese frustat de preţul biruinţii. Ghinionul se lipea ca năpasta de el, în acesată ţară a făgăduinţei.

- Am văzut totul. Nu te irita. Nu ştiu cine e ticălosul şi nici nu poţi aduce vreo dovadă împotriva lui. Aici numai învingătorul are dreptate.

Bill Gazon clătină mut capul. Să nu te iriţi ? Uşor de sfătuit pe altul. Toată truda-i fusese zadarnică.

Se rezemă, obosit şi disperat de uşa grajdului. Învingătorul se apro-piă de el râzând batjocoritor.

- Nu reuşişi să-mi smulgi biruinţa. De, cam neplăcut şă ţi se sufle partida !

- Ia spune: cât ai plătit nemernicului cu oglinda ?

Capitaz-ul aruncă lui Bill Gazon o privire cruntă şi gata să-l plez-nească. Dar tânărul se lăsă repede în jos şi-I aplică o directă în falcă.

Agresorul se împletici până în perete, dar îşi reveni curând şi atacă cu înverşunare.

În seara aceea nenorocită, când cu match-ul de box, Bill Gazon căpătase noi experinţe şi lovea cu dibăcie.

Adversarul, dându-şi seamă că nu-l poate da gata îşi chemă par-tizanii.

Câţiva indivizi cu aspect sălbatic, cari nu aşteptau decât un semn al şefului, tăbărâră imediat pe Bill Gazon, care se văzu într’o situaţie cam periculoasă.

Nu se intimidă însă ci se servi de peretele grajdului ca acoperire, împotrivindu-se agresorilor după toate regulile artei.

Şi totuşi, l-ar fi burduşit dacă nu i-ar fi sosit ajutor într'un mod cu totul miraculos.

Văzu deodată, mirat, pe agresori sburând la pământ, în toate părţile şi apoi cărăbănindu-se. Bill Gazon respiră.

În faţa-i se afla Negrul, protivnicul său la match-ul de box. Îşi strânseră mâinile.

- O, i-am mâncat fripţi pe Chilienii ăştia !

- O făcuşi bine. Găsit-ai pe managerul Alphonso Costello?

- Nu şi n'am para chioară.

- Nici eu. Să rămânem însă împreună.

Şi, astfel, Bill Gazon îşi câştigă un Negru prieten.

Amfitrionul său veni şi el şi – caom cuminte nu făcea deosebire de rase, aşa că-i luă pe amândoi la el acasă.

- Nu te sbate în griji inutile, domnule Gazon, şi nu-ţi pierde curajul. Dumnezeu nu părăseşte niciodată pe un băiat de ispravă. Ce nu-i azi poate fi mâine.

Capitolul 3
Administratorul

Bill Gazon fuma la ţigări una după alta, necăjit că treceau zilele şi nu găsise încă nicio urmă a surorii sale. Amfitrionul îl bătu cu mâna pe umăr.

- Eşti băiat cinstit şi am încredere în dumneata şi, de aceea, vreau să-ţi fac o propunere. Am în apropiere de Bulnes o fermă mare. Nu ştiu, zău, dar administratorul meu nu-mi raportează în ultimul timp decât despre molima ce a dat peste turmele mele, precum şi despre hoţii cari vizitează proprietatea. Eu nu pot pleca, deocamdată de aci. Du-te deci dumneata acolo şi vezi ce este. Îţi acord depline puteri; afară de dum-neata, dacă vrei, poţi să iei şi pe prietenul dumitale. Haide, bate laba !

Bill Gazon o făcu cu plăcere, plecă împreună cu prietenul său Negru la Bulnes, iar de acolo călărind spre ferma amfitrionului său.

Administratorul îl primi bănuitor şi citi procura. Bill Gazon nu se intimidă de atitudinea lui ostilă ci purcese să-şi îndeplinească conştiin-cios datoria.

Curios ! Pe când molima şi hoţii răreau tot mai mult turmele proprietarului, cerul făcea ca animalele administratorului,un Creol, să fie cruţate, ba chiar să se înmulţească extraordinar.

“E ceva necurat la mijloc”, îşi zise Bill Gazon. Şi vorbi despre asta cu Negrul. Acesta râse, arătându-şi dinţii săi de o albeaţă orbitoare.

- O, eu ştiu cum se face învârteala asta !

Câteva nopţi în şir, amândoi prietenii deteră târcoale, călare, tur-melor. Nu dădură însă peste niciun hoţ. De când veniseră ei la fermă nu se furase nicio vită.

Bill Gazon îşi frământa mintea ce să facă spre a limpezi misterul furtişagurilor. Negrul îl bătu pe umăr:

- Ştii dumneata cine este aci *capataz* ? Învingătorul dela cursele din Valparaiso.

Bill Gazon sări în picioare, enervate, dar se stăpâni pe dată.

- Să-l lăsăm să creadă şi-n viitor că nu l-am recunoscut. Ne prefa-cem că rămânem peste noapte la fermă şi nu plecăm decât abia pe la miezul nopţii.

Seara când să încuie uşa camerei sale, constată că broasca este stricată. Nu-i rămase deci decât să se baricadeze.

Ca să rămâie treaz citi o carte. Dar iată că auzi pe cineva furişându-se în casă. Stinse lampa şi aşteptă cu încordare evenimentele.

Deodată se sculă. Cineva meşterea la uşă, ridicând uşurel de tot clanţa.

Se auzi o înjurătură. Omul de afară constatase că uşa e baricadată pe dinăuntru.

Bill Gazon sări într’acolo şi răsturnă un scaun. Răsună sgomot de voci.

Bubuiră împuşcături şi gloanţe sburară pe fereastră în cameră. În acelaşi timp, nişte topoare loveau în uşă.

Bill Gazon scoase browning-ul. Hoţii erau aici şi aceşti hoţi nu erau decât oamenii în serviciul fermei.

Fără să şovăie, trase asupra agresorilor prin uşă.

Dintr'odată însă, simţi miros de ars. Un glonte din cele cari pătrun-seseră pe fereastră nimerise lampa din tavan şi petrolul vărsat incendiase camera.

Oamenii dela uşă se depărtaseră, Bill Gazon auzi imediat după aceea răcnetele de furie ale prietenului său Negrul.

Înlătură la iuţeală lăzile şi celelalte mobile de lângă uşă şi sbură afară.

În curte se luptau doi oameni. Negrul smucise de pe cal pe capataz-ul care voise să fugă. Ceilalţi bandiţi şi dispăruseră.

Hoţul fu legat la iuţeală şi cei doi prieteni se înapoiară în casă, ca să stingă flăcările, ceeace şi reuşiră.

După aceea Bill Gazon dete fuga la staule. Aproape toate turmele fuseseră luate.

Scrise în garbă un raport şi-l trimise cu Negrul la circumscripţia poliţienească vecină, el pornind în urmărirea bandiţilor, spre a afla cel puţin în ce direcţie au mânat turmele.

Disdedimineaţă sosi o poteră călare care porni imediat în urmărire.

Bandiţii fură ajunşi tocmai când voiau să treacă un vad, împresu-raţi şi arestaţi. Numai unul scăpă: administratorul.

Bill Gazon însă nu se sinchisi, vessel că a recăpătat vitele. Găsi la fermă pe stăpân care tocmai sosise.

- Cum să-ţi mulţumesc, dragă domnule Gazon ? M'ai ferit de o pagubă considerabilă.

- Mă rog, nicio mulţumire. Nu mi-am făcut decât datoria.

Într’o zi pe înserate, cum călărea prin ţinut, Bill Gazon trecu pe lângă o fermă unde erau ocupaţi numai Japonezi. Proprietarul era şi el japonez.

Se ascunse după nişte pomi. În faţa casei staţiona un automobil închis. Deodată tresări şi picioarele-I se muiară.

O fată blondă, europeană, se uita pe uşiţă. Nu putea fi decât Thea.

Dar până să se dezmeticească, automobilul o porni cu o viteză maximă. O urmărire era lipsită de orice perspectivă de success.

Cu o sforţare a energiei sale, ascunzându-şi surescitarea ieşi din ascunzătoare şi chemă un băieţaş japonez.

- Stăpân-tu e acasă ? Vreau să-i vorbesc într’o afacere.

— Stăpîn-tău e acasă ? Vreau să-i vorbesc într'o afacere ? (Vezi pag. 29).

- Nu. Tocmai aplecat în Brazilia, dar poţi vorbi cu administratorul.

- Mulţumesc. N’are niciun rost.

Mirat de acest răspuns, băieţaşul se uită scrutător la Bill Gazon şi se înapoiă la fermă.

Fără să ştie, tânărul European fusese în preajma surorii sale Thea care era acum târâtă în Brazilia. Se impunea deci ca să nu-şi piardă vre-mea cu jelitul ci să ia măsurile cuvenite.

Dete pinteni calului şi făcu semn lui Sam, prietenul său Negru să-l urmeze.

Se făcu noapte. Umbre adânci se aşterneau peste pădere şi stepa întinsă.

Tânărul îşi imboldea mereu calul, ţinând să-şi ia rămas bun încă în seara aceea dela amfitrion ca să pornească după răpitorul Theei.

Calul cunoştea singur drumul spre grajd, aşa că tânărul călăreţ slă-bi, la un moment dat, frâul, lăsându-se pradă gândurilor. Deodată însă animalul se poticni şi căzu cu un nechezat surd.

Smuls din visuri, Bill Gazon fi asvârlit din şea, nimeri cu mâna într’o sârmă şi rămase o clipă în nesimţire.

Sam îl văzu rostogolindu-se şi sări din şea ca să-i alerge într’ajutor, dar n’ajunse departe.

Un laţ şuieră prin văzduh, înhăţându-l şi trântindu-l la pământ.

În acelaşi timp, se iviră din toate părţile din stufiş, nişte indivizi, care se aruncară asupra lui, împiedecându-l să se desprindă.

- Atenţie Bill ! – strigă el.

Trezit din năucire Bill Gazon văzu mogâldeţele care se luptau pe pământ. Crezu că e un atac banditesc şi voi să sară într’jutorul lui Sam.

Nimeri însă într’o sârmă întinsă şi căzu iar pe spate.

Aceasta fusese piedeca de care se lovise calul.

Până să se poată Bill ridica, doi indivizi îngenunchează lângă el şi cu toată împotrivirea lui fu legat cu nişte funii.

Tâlharii aprinseră câteva facle de răşină. Bill Gazon îşi înăbuşi cu greutate o exclamaţie de mirare. Erau Japonezi.

Îşi dete imediat seamă de pericol. Băiatul dela fermă îl trădase.

Japonezii făcuseră călare un ocol, întinseseră sârma şi… avea să afle în curând ce voiau de la dânsul.

Îl ridicară atât pe el cât şi pe prietenul său pe cai şi porniră înapoi. La fermă îi depuseră jos într'o odaie, lăsându-i un timp singuri. Bill Gazon gemu. Prins ! Nu voia însă să rămâie mult în captivitate şi-şi frământa mintea în căutarea unui mijloc de scăpare.

- Ai suferit vreo vătămare, Sam ? – întrebă el pe prietenul său.

- Nu, dar tu ?

- Nici eu. Sunt curios ce o să facă tipii ăştia galbeni cu noi. Nu sunt de loc dispus să rămân mult aici.

În sfârşit un Japonez întră în odaie şi, apropiindi-se de Bill Gazon, îl privi îndelung fără să spuie ceva.

Ţinea în mână o fotografie pe care o compara cu captivul său. Acesta-i susţină liniştit privirea ; după un răstimp, Japonezul zise:

- te aşteptăm de mult, dar n'ai venit şi nici acum nu eşti aci de bună voie. Ştim de câteva zile că eşti în Chili. Negrul ăsta e prietenul dumitale?

- Da. Dar ce vreţi cu noi ? Daţi-ne drumul; altfel veţi plăti scump acest atentat la libertate. Afară de asta, stăpânul meu o să ne caute şi ne va şi găsi.

- Slabă speranţă ! În Chili merge cam greu şi ştii şi dumneata de ce nu-ţi pot da drumul. Dacă-mi dai cuvântul dumitale de onoare că nu vei întrebuin-a mijloace silnice pentru liberarea dumitale, ci vei aştepta până-ţi dau eu drumul te dezleg.

- Nu pot promite nimic. Daţi cel puţin drumul prietenului meu, care n’are niciun amestec în toată afacerea – răspunse Bill Gazon.

- Mă crezi adică aşa de prost ? Păi prima lui grijă ar fi să ne denunţe. *Good Night*.

Şi Japonezul ieşi râzând, fără să dezlege pe cei doi prieteni, şi încuiă uşa pe dinafară.

Bill Gazon îşi muşcă buzele. Iacăte-l aci încătuşat, în timp de Japonezii târau pe sora sa cine ştie unde.

Smuci furios de legături, dar la fiecare mişcare funiile îi intrau în carne.

Închise obosit ochii. Deodată auzi pe prietenul său cel negru svâr-colindu-se pe jos.

Ridică puţin capul ca să vadă mai nine când acela se ciocni de dânsul.

- Stai mă Sam ! Asta-i scăfârlia mea. Ce este ?

- Stai liniştit – şopti Negrul.

Tânărul îi ascultă îndemnul şi. În curând îşi dete seama ce urmărea Sam. Noi nădejdi se treziră într’însul.

Sam încerca tăria dinţilor săi asupra frânghiilor şi Bill Gazon ob-serva cum acestea slăbeau încetul cu încetul.

Îşi încordă şi el muşchii şi cu un fâşâit uşor, funiile se rupseră. O senzaţie de bucurie îl cuprinse.

Liber !

Se desfăcu de tot şi , fiindcă Japonezii neglijaseră să-i ia armele fu uşor pentru el să taie funiile lui Sam.

Îşi desţeleniră oasele şi trase cu urechea.

Nu se percepea în casă nicio mişcare. Bill Gazon se furişă spre uşă şi-şi lipi de ea urechea.

Nimeni nu părea să fie acolo. Tocmai punea mâna pe clanţă când îşi aminti că Japonezul a încuiat uşa.

Dacă o spărgea se producea sgomot ceea ce el voia cu orice preţ să evite.

Merse în vîrful picioarelor la fereastră, o deschise binişor şi se uită afară.

Casa se termina cu un fel de terasă. Bill Gazon făcu semn Negrului să se apropie.

- Ne coborîm pe aci şi mergem la herghelia de colo. E singurul mijloc de scăpare. Şeile atârnă pe gard. N'o să fie greu să prindem doi cai. Ai curaj ?

- Cum de nu ! - răspunse Sam.

-Bine dar ! Drumul !

Şi evitând orice sgomot, se căţără pe fereastră şi de acolo afară, umblând încovoiaţi pe acoperişul fermei. Bill Gazon se aplecă la mar-ginea acesteia şi se retrase numai decât.

Jos, un om sta rezemat de un stâlp şi fuma. Aşteptară un timp îm tăcere pe acoperiş în speranţa că omul acela va intra în casă.

Dorinţa însă nu li realiză. Acela nu se depărtă şi nici nu ei nu pu-teau înainta fără să nu fie văzuţi de el.

Nu era timp de stat pe gânduri.

Un corp sbură prin aer, căzând pe umerii celui care stătea jos şi trăgându-l la pământ.

Imediat după aceea un al doilea veni de pe acoperiş şi, până ce Japonezul, complect uluit, să se apere, fu legat şi i se puse şi în gură un căluş.

Cei doi prieteni se şi credeau în afară de orice pericol, când câinii din curte începură să latre. De acum nu mai încăpea zăbavă.

Alergară la herghelie ca hăituiţi şi prinseră la iuţeală doi cai cărora le puseră căpestrele. Bill Gazon era gata să încingă şeaua dar animalu-i se împotrivi.

Între acestea, locatarii, deşteptaţi de lătratul câinilor, alergară în curte, prevăzuţi cu felinare. Necăjit, Bill Gazon aruncă cât colo şeaua, gândindu-se că o să meargă şi fără ea.

Se avântă cu îndemânare pe cal, făcând semn lui Sam să-l urmeze. Îşi luară vânt, săriră peste ţarc şi o rupseră la fugă.

De abia acum observară Japonezii că nu hoţi se aflau la herghelie, cum presupuseseră, ci cei doi captivi ai lor. Descărcară focuri aupra lor şi prinseră să-i urmărească.

Cei doi fugari îşi mânară însă caii în umbra pomilor, de unde Bill Gazon răspundea focurilor.

Intenţia sa însă nu era să omoare inutil oameni, ci să gonească pe indivizii galbeni înapoi în casă, ceea ce şi reuşi.

Cei doi prieteni deteră apoi pinteni cailor, luând-o spre casă în ga-lop deschis.

E adevărat că auzeau la spatele lor potcoavele cailor urmăritorilor, dar distanţa dintre ei se totmărea şi, în cele din urmă, Japonezii renun-ţară şi se întoarseră. Bill Gazon şi Sam ajunseră la ferma stăpânului lor cu caii de tot deşelaţi.

Până însă a intra în camera sa, tânărul luă la o parte pe Negru.

- Ascultă Sam, trebuie s'o pornim de grabă în Brazilia. E zor.

- Păcat ! Aici sunt oale aşa mari cu carne !

- Ei bine, eu nu te silesc să vii cu mine ! poţi să rămâi aci.

- Ba merg cu tine oriunde, chiar de-ar fi să crăp de foame.

Bill Gazon îşi luă rămas bun dela gazdă. Acesta îi vârî în mână un pumn de parale.